

mindre at være vidtløftig over for dette, som ærede Medlemmer jo allerede have kendt det fra i Fjor. Sammen med den Betænkning, der blev afgiven i Fjor over det nu ogsaa her foreliggende Forslag, fulgte som Bilag et Forslag, der var næsten enslydende med Mindretallets Forslag under Nr. 42. Jeg behøver, som sagt, ikke at omtale det særdeles indgaaende, men finder det dog rigtigt at udtale noget mere derom end det, der findes i de korte Bemærkninger i Betænkningen. Jeg skal straks med Hensyn til Forslaget gøre nogle Indrømmelser over for, hvad der kan blive sagt derimod. Man kommer ikke til at hjælpe i disse Tilfælde i samme Grad, som man gør det over for de andre Tilfælde, idet man ikke rammer de paagældendes efterladte. Forslaget gaar jo kun ud paa, at man skal hjælpe de paagældende, efter at Ulykkestilsfældet har ramt dem, hvis de efter den Tid ere i Live, men tager derimod ikke Sigte paa at hjælpe deres efterladte, hvis de afgaa ved Døden. Det er selvfølgelig en Mangel. Det er selvfølgelig ogsaa en Mangel ved Forslaget, at det heller ikke gaar ud paa at tilføre de paagældende en fast Understøttelse, efter at Ulykkestilsfældet har ramt dem. Men da det er Meningen at lichte Vædringsforslaget sammen med den alt bestaaende Lovgivning om Alderdomsunderstøttelse for værdige trængende uden for Fattigvæsenet, give det de samme Rammer, som Alderdomsunderstøttelsesloven indeholder, kan man jo heller ikke komme saa vidt, at man hjælper de paagældendes efterladte, eller at man bestemmer en vis Sum til dem, som falde ind under Forslaget. Ja, med Hensyn til Jistersbefolkningen, som vi have tilladt os at tage med, vil jeg indrømme, at der kunde Anferne gælde, og særlig over for Vesterhavsfiskeriet, hvor ubestridelig de fleste Ulykkestilsfælde indtræffe. Med Hensyn til dette vil man med Rette kunne paastaa, at den overvejende Del af Ulykkestilsfældene medføre for de paagældende Døden, og de efterlevende ville jo altsaa ikke kunne saa noget ud af, at vi tage Jisterne med i dette Forslag. Men i det samme, jeg indrømmer dette, tror jeg dog, det kunde paastaaes, at en hel Del Fiskere kunde komme saaledes til Stade under Udøvelsen af deres Hverv, at det ikke har Døden, men meget ofte en varig og vel ogsaa tit en livsvarig Skade til Følge for de vedkommende. Desuden vil jeg sige, at over for Jisterbefolkningen, f. Eks. paa Vestkysten, tror jeg, at Staten staar med en større Forpligtelse, end man nogen Sinde vilde være i Stand til at opfylde ved en Ulykkesforsikringslov. Min Mening er, at

naar det kommer til Stykket, har Staten den Pligt, i hvert Tilfælde over for de Folk, der betjene Redningsbaadene, at overtage Forsørgelsen af de paagældende Mandstabsers efterladte. Hvis man kommer saa vidt, og saa vidt kommer man forhaabentlig en Gang inden alt for længe, vil Spørgsmaalet for en hel Del være anderledes og i alt Fald for disse Menneskers Vedkommende rent falde bort. Men efter at have gjort disse Indrømmelser, maa det dog vel være mig tilladt at gøre gældende, at man her ubestridelig kommer til at gøre en hel Del Gavn over for megen Nød, som ofte indtræder, og som man ikke vilde kunne hjælpe uden Vedtagelsen af vort Forslag. Naar man f. Eks. tager Landarbejderne eller de Haandværkere, der ikke falde ind under Flerpartallets Lov, er det jo dog saaledes, at selv om man kan gennemføre en Ulykkesforsikring, der ogsaa rammer dem og vil hjælpe deres efterladte, ville dog de efterladte efter dem, der dø af en Sygdom, som ikke er erhvervet paa Grund af et Ulykkestilsfælde, ikke saa nogen Understøttelse, og det, der sker, naar de efterladte ikke saa noget, hvis Ulykkestilsfældet har Døden til Følge, bliver altsaa ikke værre end det, der indtræffer, naar der ellers dør en Familieforsøger, som tilhører Arbejderklassen. Paa den anden Side maa jeg ogsaa gøre opmærksom paa, hvad Mindretallet allerede har udtalt i Betænkningen, at det, vi her tilfugte, er ikke en endelig Løsning af dette Spørgsmaal. Nej, det, Mindretallet tilfugter, er blot at hjælpe den værste Nød, de værste Skavanker, om jeg saa maa udtrykke mig, med Hensyn til dem, som for Fremtiden, selv om Flerpartallets Lovforslag vedtages, blive holdte uden for en Ulykkesforsikring, indtil der bliver vedtaget en ny Lov. For Mening er kun, at man midlertidig skal hjælpe paa den Tilstand, som Flerpartallet vil skabe, indtil man ad anden Vej og efter indhøstede Erfaringer naaede til at give en Ulykkesforsikring, som ramte hele Arbejderklassen, hele den Del af Samfundet, som ikke har saa stor en aarlig Indtægt, at de vedkommende ere i Stand til at forsikre sig selv enten mod Ulykkestilsfælde eller mod andre Ting. Naar man gaar ud fra den Forudsætning, at Forslaget kun tilfugter at være midlertidigt, synes det mig, at der ikke kan indvindes noget betydeligt imod det. Jeg synes, at en rent midlertidig Løsning af dette Spørgsmaal ogsaa kunde være god, naar den blev af den Natur, at Lovgivningsmagten kan give sig Tid til at høste Erfaringer og føre en rolig Forhandling om en endelig Afgørelse af Sagen. Det synes mig at være fuldstændig i sin Orden